

De koning en de hulp

Duister verleden

Boek 3

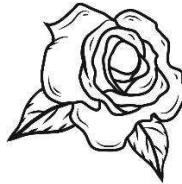

De koning en de hulp

Duister verleden

Boek 3

GERT NIJS

Voor iedereen die mij dierbaar is en ik dat ben voor hen.

Voor mijn familie, die mij altijd steunt door dik en dun.

En vooral veel dank aan mijn beste vriendin, Lydia, om als eerste het verhaal na te lezen en onverwachts een grote fan te worden. Dankzij jouw steun, maakte ik mijn droom waar.

Eerste druk: augustus 2021

ISBN: 9789403634951

NUR: 331

© Copyright

Gert Nijs

De koning en de hulp – Duister verleden

© 2021, Gert Nijs

Gedrukt door mijnbestseller.nl

Design ontworpen op canva.com

E-mail: auteurgeretnijs@gmail.com

Website: www.gertnijs.be

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*“Liefde wordt geboren uit het plotselinge verlangen
om het vergankelijke eeuwig te maken ....”*

*- Ramón Gómez de la Serna -
Spaans roman- en toneelschrijver 1888 - 1963*

Inhoudsopgave

1. Hallo, schoonvader	11
2. Een blond meisje	18
3. Vliegende bomen	26
4. Jake, waar ben je?	35
5. De openhaard	42
6. Ik moet Jake redden	50
7. Paradisalië?	58
8. Het Cathelina Opvangtehuis	68
9. De vreemde tekst	79
10. Koning Bartholomeus	87
11. Ik ben het beu	94
12. Prinses Leona wil naar de keuken	100
13. De voorspelling	105
14. Lady Sophia	112
15. Nu begrijp ik het	119
16. Twee families	126
17. De meester is onoverwinnelijk	135
18. De kelder van Eefje	144
19. 'Je hebt gefaald, papa.'	151
20. De vier flessen cognac	157
21. Het massale afscheid	167
22. De begrafenis	174
23. De waarheid	180
24. Afscheid van een vriend	185

Proloog

In de verte zag ik mevrouw Claeys, mama en koningin Julia elk in een open raam staan op de zolder en de eerste verdieping. Geschrokken keek ik naar Eefje en wist dat ik niets kon doen. Ik moest het ultieme kwaad voor eens en altijd stoppen.

Met alle kracht die ik in mij had, rende ik naar hem toe, maar ik was te laat. Ik zag hen springen uit het raam, richting de grond, met elk hun hoofd naar beneden.

I Hallo, schoonvader

Gehurkt zat ik tegen de muur op de gang van de ziekenhuiskamer. Dit kon toch niet werkelijk zijn gebeurd. Met mijn mouw veegde ik een traan weg die ontsnapte uit mijn ogen. Ik was enkele uren getrouwd en was nu mijn man kwijt, omdat hij zich keerde tegen ons, zijn eigen vrienden en familie. Waarom?

‘Koning Christiaan, hoe is het met Jacoba?’ vroeg meneer Dijkstra. Ik keek omhoog en zag meneer Dijkstra, samen met Jakes moeder Magda naar mij toe rennen in de gang.

‘Ze opereren haar nog op dit moment. Hoewel ze nog bij bewustzijn was voor even, is ze nog steeds in kritieke toestand. Meneer Dijkstra, wat gebeurde er allemaal?’ vroeg ik paniekerig. ‘Waar is Jake?’

‘Dat weet ik niet, koning Christiaan. Ik weet ook niet wat er gebeurde.’ gaf meneer Dijkstra in mineur toe.

‘Dat was Jake niet! Dat kan niet. Ik ken hem te goed. Hij zou zo iets nooit doen.’ snakte ik in een wanhoopskreet.

‘Dit was jammer genoeg net datgene waarvoor zijn vader hem wou stoppen. Als Jake slecht zou worden, dan ...’ wou meneer Dijkstra uitleggen.

‘NEE. Het was Jake niet!’ schreeuwde Magda naar hem. ‘We moeten hem vinden en helpen. Eerst moeten we uitzoeken wat er gebeurde.’

‘Koning Christiaan, wat herinnert u zich nog dat er gebeurde?’ vroeg meneer Dijkstra meelevend en hunkerend naar antwoorden.

‘We wouden naar het vuurwerk kijken en waren er onderweg naartoe, tot plots Jakes mama opviel dat Jake raar deed. En toen ik omkeek, zweefde hij boven de grond. Zijn ogen waren donker en grauw. Het was Jake niet. Hij wilde ook niet aangesproken worden met *liefie*, terwijl hij het enkele minuten voordien zelf nog tegen mij zei. En toen zond hij een grote golf vanuit zijn lichaam, waardoor iedereen door de lucht vloog. Jake verdween vervolgens zwevend richting het bos.’ antwoordde ik paniekerig.

‘Het klinkt alsof Jake werd overgenomen door een geest, maar dat leek mij bij jullie onmogelijk, omdat de liefde overheerste. Of het moet een krachtige geest zijn, veronderstel ik. We zoeken het nog wel uit.’ zei meneer Dijkstra hoopvol. Een dokter wandelde naar ons toe in de gang en keek ons bezorgd aan.

‘Dokter, weet u al iets meer over Jacoba? Hoe gaat het met haar?’ vroeg ik paniekerig.

‘Koning Christiaan, we hebben Jacoba geopereerd. Het glas in haar buik zat diep, maar gelukkig waren er net geen organen geraakt. We hebben de wonde proper gemaakt en gehecht. Ze ontwaakte een uurtje geleden op intensieve zorg en werd toen naar hier gebracht. Jullie mogen nu even bij haar, maar denk eraan dat ze nog slap is van de aanval en de operatie.’ legde de dokter uit.

‘Bedankt, dokter.’ zuchtte ik diep van opluchting. De dokter vervolgde zijn weg doorheen de ziekenhuisgang.

‘Kom!’ gebod ik hen om naar binnen te treden. Jacoba lag op bed met haar ogen dicht. Hoewel ik haar nog niet goed kende, voelde ik me verantwoordelijk voor het hele gebeuren. Het gebeurde allemaal op het paleis, door mijn man, terwijl ikzelf niet doorhad wat er allemaal zou gebeuren. Het beeld dat ik kreeg te zien van haar daar te zien liggen was hartverscheurend.

‘Koning Christiaan, waar is Jake?’ vroeg Jacoba in shock toen ze haar ogen opende. Geschrokken keek ik eerst naar meneer Dijkstra en wandelde nadien naar haar toe.

‘Rustig, Jacoba. Ik ben blij dat je al beter bent. We hebben Jake nog niet gevonden. Hoe maak je het nu?’ vroeg ik bezorgd. Jacoba knikte enkel opgelucht.

‘Jacoba, ik weet dat je nog veel moet rusten, maar weet jij wat er gebeurde?’ vroeg meneer Dijkstra bedeesd.

‘Wat er precies gebeurde, weet ik niet. Ik weet alleen maar dat dat Jake niet was. Het was net alsof hij werd overgenomen door iemand anders.’ zei Jacoba in een vlug tempo terwijl ze lichtjes kreunde van de pijn.

‘Jouw verdoving is bijna uitgewerkt. Ik roep even de dokter.’ zei meneer Dijkstra hulpvaardig.

‘Nee, wacht! Koning Christiaan, Jake – ik bedoel koning Jake – was anders dan anders. Ik ken Jake zijn gave en weet waar hij toe in staat is. Ik vocht met hem toen hij zijn krachten wou uittesten. Hij zond toen ook een golf naar mij. Ik kon die golf toen ook niet blokkeren met mijn gave, maar de golf nu was anders. Hij was veel krachtiger. Mijn gave had geen enkel effect om hem tegen te houden. Merkte u voordien al eens op dat Jake zichzelf niet was?’ vroeg Jacoba nadrukkelijk. Ik keek haar met ongeloof aan en moest even nadenken.

‘Jake was Jake. Hij stond onder veel stress, omdat er ook zoveel op zijn schouders rustte, maar hij kon er redelijk goed mee omgaan. Ik heb nooit iets aan hem gemerkt, behalve ... dat hij soms kwaad op mij was en niet wist waarom.’ piekerde ik op zoek naar een oplossing.

‘Hoe bedoel je, jongen?’ vroeg Magda terwijl ze haar hand troostend op mijn

schouder vleide.

‘Hij was soms kwaad zonder enige reden of aanleiding. Ik dacht dat het de stress was, maar hij maakte zich zorgen erom. Hij zei dat hij het niet zo bedoelde en niet wist waarom hij kwaad op mij werd.’

‘En hij werd enkel kwaad op jou?’ vroeg meneer Dijkstra.

‘Ja. Nou ja, meestal. Hij was ook kwaad op Kristien Lambrechts, hoofd van het personeel, omdat ze zijn berichten en oproepen onderschepte uit het principe voor Etiquette en Protocol. Daar was dan wel een aanleiding voor.’ gaf ik als uitleg.

‘Koning Christiaan, waar werd Jake kwaad op u?’ vroeg Jacoba terwijl ze zich probeerde recht te zetten met haar hand drukkend op haar wond.

‘Altijd ... op het paleis of in de buurt ervan. Nooit als wij weg waren.’ piekerde ik verder. ‘Denken jullie dat het iets met de plaats te maken had?’

‘Alles is mogelijk, jongen. Jake was nooit kwaad. Dat bewonderde ik net aan hem. Hij doorstond een moeilijke jeugd – zo zonder vader en alles – maar hij wist zich altijd te beheersen. Dat wat jij zegt, klinkt helemaal niet zoals ik hem ken.’ legde Magda uit.

‘Maar wacht even ... Op dit moment wou ik echt dat ik Jakes gave had om details te onthouden. Hij werd telkens kwaad op het paleis. Jakes vader waarschuwde hem om uit de buurt van het paleis te blijven. Jake had een vermoeden dat zijn vader letterlijk “het paleis” bedoelde.’

‘Denkt u dat ...?’ stotterde meneer Dijkstra.

‘Ik moet Petra bellen. Wij moeten morgen naar Jakes vader. Ik wil weten waarom hij niet wou dat Jake naar het paleis kwam.’ zei ik vastberaden.

Aangekomen in de gevangenis van Hasselt werden we ontvangen door de cipiers en grondig gecontroleerd. Ze keken mij vreemd aan toen ik mijn koninklijke identiteitskaart van Libertia liet zien, tot als Petra naast mij kwam staan en zei ‘U ziet het goed. Dit is de koning van Libertia. Mogen we even Jesse Devos spreken? Ik belde deze voormiddag voor de afspraak.’

‘Uiteraard, rechercheur Vandeputte. Ik laat even de gedetineerde roepen. Als jullie mij even willen volgen naar de voorziene ruimte.’ gebod de nieuwe cipier vriendelijk. Hij begeleidde ons doorheen het gebouw en liet ons in de kleine kamer naast de verhoorkamer wachten. De cipier keek mij onderweg er naartoe nog steeds vol ongeloof aan.

‘Wat zal er nu gebeuren?’ vroeg ik vol ongeduld aan Petra.

‘Ze begeleidden Jesse tot in de kamer hiernaast en daar kan telkens één iemand met hem praten. Er wordt telkens maar één iemand toegelaten uit veiligheids-overwegingen, maar zoals u ziet, kunnen de anderen door deze grote spiegel alles zien en horen in de verhoorkamer. Ik verkoos deze kamer opnieuw om Jesse te spreken, zodat we allemaal een oogje in het zeil kunnen houden.’ legde Petra uit. Ik keek haar dankbaar in haar ogen en draaide er even mee door de zenuwen, gepaard met een diepe zucht.

‘Zal het lukken, jongen?’ vroeg Magda die vlak achter mij stond. Ik wist dat dit ook voor haar een moeilijk moment was. Ze zag dadelijk haar ex-man terug die haar vorige maand ontvoerde en zowel haar als haar zoon bijna vermoordde.

‘Ik ben benieuwd of hij de antwoorden weet en wil geven. Ik beloof je dat ik Jake vlug terug zal vinden. Ik beloof het jou.’

‘Rechercheur Vandeputte, de gevangene Jesse Devos is onderweg.’ zei de cipier toen hij abrupt de deur zonder kloppen opensmeet. Wij keken alle drie verwonderd, maar zeiden niets van de onbeleefdheid van de cipier.

‘Oké, bedankt.’ was alles wat Petra verwonderd zei. ‘Koning Christiaan, wilt u Jesse eerst alleen spreken of heeft u liever dat iemand van ons meegaat?’

‘Nee, ik spreek hem wel alleen.’ zei ik overtuigd.

‘Denk eraan dat Jesse ook de gave van details onthouden heeft. Hij kan vreemd uit de hoek komen.’ zei Magda bezorgd.

‘Ik kan hem wel aan. Ik ben het ook al een beetje gewend met Jake.’ knipoogde ik zenuwachtig naar haar. Ik keek doorheen de spiegel en zag mijn schoonvader – in theorie dan toch – binnenkomen. Hij keek verwonderd om zich heen terwijl hem werd opgedragen door de cipier om te zitten op de stoel aan de tafel. Onmiddellijk keek hij in de spiegel. Dit gaf een akelig gevoel, want zijn ogen kruisten de mijne, hoewel hij mij niet kon zien. Ik nam een diepe hap lucht en ging in zelfverzekerde pas naar de deur.

‘Denk eraan dat wij hier zijn en dat je altijd teken op ons kan doen, als je vindt dat ik moet komen. Laat je niet in de maling nemen door hem.’ zei Petra bezorgd. Ik knikte alleen maar en ging de deur uit, om aan de andere deur binnen te stappen. Jesse keek op naar mij en kuchte kleinerend.

‘Wie we hier hebben ... prins Christiaan. Of is het ondertussen al “koning”?’ minachtte Jesse mij.

‘Het is ondertussen “koning”, evenals voor uw zoon. Herinnert u zich die nog? De zoon die u vorige maand wou vermoorden, samen met zijn moeder.’ snerpte ik terug. Hij keek me met angstaanjagende ogen aan, maar ze hadden

geen effect op mij.

‘En waaraan heb ik deze eer verdiend dat u op bezoek komt en mijn zoon niet?’ vroeg Jesse hoogmoedig.

‘Omdat ... Jij waarschuwde Jake aan de taxi om niet naar het paleis te komen. Je waarschuwde hem niet voor mij, maar specifiek om niet naar het paleis te komen. Waarom? Wat weet jij over het paleis?’ vroeg ik met geforceerde stem. Hij keek me geschrokken aan. Niet van mijn stem, maar hij wist wat er was gebeurd.

‘Waar is Jake?’ vroeg hij verbitterd.

‘Ik stelde jou eerst een vraag!’ schreeuwde ik hem toe.

‘Het is gebeurd. Is het niet? Jake is overgelopen naar het kwade. Hij kon hem dus toch overmeesteren.’ zei Jesse vastberaden.

‘Wie bedoel je?’ schreeuwde ik hem dreigend toe.

‘Ik waarschuwde jullie hiervoor. Jake is te sterk. Niemand kan hem aan. Hij vernietigt ons allemaal.’ panikeerde Jesse. Hij bonkte op tafel met zijn geboeide handen als een wilde en keek rond zich alsof hij bezeten was door de duivel.

‘Jesse, wie nam hem over?’ schreeuwde ik nog een laatste maal, maar het haalde niets meer uit. Hij schreeuwde in alle paniek doorheen de kamer en riep angstig op de cipier. De deur werd geopend en twee cipiers stormden naar binnen, hielden Jesse onder bedwang en trokken hem mee, terug naar zijn cel. Het gebeurde allemaal zo vlug.

‘Verdomme!’ schreeuwde ik zo hard ik kon en klopte uit frustratie met mijn vuist tegen de muur. Petra en Magda kwamen toegesnel en Magda legde haar hand op mijn schouder.

‘Rustig, jongen. We vinden Jake wel. Jake is sterk en ook een strijder, een overlever. Hij komt hier wel door.’ probeerde Magda mij te sussen.

‘Nu weet ik nog steeds niets.’ walgde ik, woedend op mezelf.

‘Dat had ik ook niet verwacht dat je van Jesse meer te weten kwam.’ gaf Petra in mineur toe.

‘Ik moet terug naar het paleis.’ zuchtte ik ontstemd.

‘Ik rij wel.’ zei Magda vlug. We waren hier met een gewone auto en ik droeg als vermomming een sjaal, zonnebril en hoed. Gelukkig herkende niemand mij en kon ik zo ongezien door Hasselt wandelen. De pers bleef op afstand, maar ik wist niet hoe lang ik de schijn nog kon volhouden. Jake had zichzelf nog niet openlijk vertoond voor het publiek, maar was nu wel hun koning ook. Ik wist niet hoe lang ik dat geheim voor de pers nog kon volhouden.

Zonder nog veel te zeggen, wandelden Magda en ik al naar de auto, gevolgd door Petra.

‘Petra, heb jij toevallig papier en pen?’ vroeg ik beleefd.

‘Ik heb nog papier en een pen in de auto liggen. Ik haal het even. Mijn auto staat een eindje verderop.’ zei Petra behulpzaam.

‘Papier en pen?’ vroeg Magda verwonderd.

‘Ik moet even een tekstje schrijven.’

Nadat Magda de auto parkeerde op de parking van het paleis, ging ik onmiddellijk naar binnen op zoek naar Kristien Lambrechts. Haar hulp had ik nodig.

‘Koning Christiaan, welkom. Heeft u al meer nieuws over ...?’ vroeg meneer Vanlessen duidelijk ongeduldig.

‘Nee, we vonden Jake nog altijd niet. En zijn vader gaf ook niets prijs.’ zuchtte ik. ‘Meneer Vanlessen, weet u waar Kristien is?’

‘Die was zonet nog in de gang aan de muziekkamer. Wil ik ze even voor u zoeken, meneer?’

‘Nee, ik doe het zelf wel. Meneer Vanlessen, wilt u uitkijken naar Jake? Denk eraan dat Jake zichzelf niet is en uiterst gevaarlijk. Ik wil graag dat u de bewaking op het paleis op alarmerend niveau plaatst, maar denk eraan, meneer Vanlessen: Jake mag niets overkomen!’ benadrukte ik.

‘Ik zorg ervoor, meneer.’ antwoordde meneer Vanlessen overtuigd. ‘We vinden hem wel. Koning Jake is sterk.’

‘Ik hoop het, meneer Vanlessen.’ was alles wat ik nog kon zeggen en wandelde naar achteren, op zoek naar Kristien. Ik probeerde mij sterk te houden, maar alles was zo onduidelijk. Wat gebeurde er precies gisteravond op het feest? Leeft Jake nog? Waar was hij? Ik was doodongerust, wetende dat mijn man misschien in levensgevaar was en ik er niet was om hem te helpen. Nu wist ik precies hoe Jake zich voelde toen zijn moeder ontvoerd werd door zijn vader.

‘Dag koning Christiaan.’ hoorde ik plots een stem achter mij. Ik keerde me om en zag Stephanie een lichte buiging maken, terwijl ze haar weg richting de keuken wou verderzetten.

‘Dag Stephanie, heb jij Kristien ergens gezien?’ vroeg ik met enige aandring in mijn stem. Stephanie keek mij verwonderd aan.

‘Ja, meneer. Zij sprak net even met meneer Callens in de keuken. Ik vermoed dat ze die kant opging.’ wees Stephanie naar de andere kant van de gang.

‘Bedankt, Stephanie.’ zei ik nog vlug, voor ik haar voorbijstak in een spurt, richting Kristien. In de verte zag ik Kristien wandelen in de gang met haar hoofd omlaag.

‘Kristien?’ riep ik vlug. Zij keek verwonderd op en keerde zich om. Ze hield een hoopje papieren vast in haar handen.

‘Koning Christiaan? Kan ik iets voor u doen?’ vroeg ze uiterst beleefd en een beetje overdonderd.

‘Kristien, ik heb een uiterst belangrijke, geheime opdracht voor u. Je bent nog niet zo lang hier aangenomen, dus de buitenwereld kent jou nog niet. Ik wil graag dat je jezelf vermomd met zonnebril en sjaal en naar de krant stapt. Daar wil ik graag dat je deze tekst afgeeft aan hen en ervoor zorgt dat ze het in de krant van morgen plaatsen. Ik geef jou voldoende geld mee, zodat ze het aanvaarden en dat het groot genoeg erin staat. Er is echter wel één belangrijk detail: niemand mag weten dat dit van mij of van het koninklijk paleis komt.’ legde ik uit. Kristien nam het papiertje aan waar ik de tekst op had geschreven.

‘Koning Christiaan, bent u zeker dat dit de tekst is die u wilt laten plaatsen?’ vroeg Kristien verwonderd. Ik nam het blaadje papier nog even en keek er aandachtig naar.

*De eekhoorn trof jagers ultieme kloof
Zo maakte pap Astrids schommel
Een haai strompelde tropisch uit praal
Plots won Olivier verdedigend in zang
Kathleens auto nam Kenji normaal vandaag
Cowboy Noah rende taai Serena tegemoet
In toga arriveerde Stijn*

‘Ik ben zeker.’ zei ik overtuigd, terwijl ik haar het papiertje opnieuw overhandigde. Ze keek me nog steeds verbaasd aan. Ik haalde mijn geldbeugel boven en gaf haar de bundel geld die erin stak. ‘Hier is 5000 euro. Vraag hen hoeveel het kost om de tekst in de krant te plaatsen en probeer hen ervan te overtuigen om de tekst op de voorpagina van de krant van morgen te drukken.’

‘Koning Christiaan, met alle respect, maar mag ik ook weten waarvoor deze tekst bedoeld is?’ vroeg Kristien nog steeds verwonderd over alles.

‘Die tekst is misschien ons enige middel om Jake te redden.’

2 Een blond meisje

‘Koning Christiaan, goedendag. Het spijt me dat ik pas deze namiddag kon komen. Heeft u al nieuws over Jake?’ vroeg meneer Dijkstra terwijl hij de woonkamer betrad.

‘Nee, nog steeds niets. Wij zochten gisteren nog de hele dag naar hem na het bezoek aan Jesse, maar zonder resultaat. Hij vertoont zich niet en laat niets van zich horen. Ik weet zelfs niet of ...’

‘Zo mag u niet denken. Jake is misschien zichzelf niet, maar één ding weet ik zeker: Jake krijg je niet zomaar klein. We moeten achterhalen wat hem ertoe dreef om zo’n daad te verrichten naar ons toe. Misschien vinden we dan een oplossing tot alles.’ stribelde meneer Dijkstra tegen. Hij keek naar de houten plaat die we plaatsten in de opening van de kapotte venster waar eergisteren Jacoba doorvloog.

‘Die komen ze morgen normaal gezien maken.’ zuchtte ik.

‘Wenst u dat ik jullie iets te drinken breng, meneer?’ vroeg meneer Vanlessen vriendelijk.

‘Heeft u nog steeds geen nieuwe butler?’ vroeg meneer Dijkstra verwonderd.

‘Nee, mama wou er nog even mee wachten. Nadat onze personeelsverantwoordelijke Evelien De Koster een moordnares bleek te zijn, vertrouwde mama het nog om Kristien in dienst te nemen om Evelien te vervangen. Maar nu ook nog eens bleek dat Martin, de butler, een moordenaar was, wou mama even wachten om weer iemand nieuw aan te nemen. Gelukkig wou meneer Vanlessen de taak van butler deels op zich nemen, aangezien hij ook nog Marijn en Gina heeft voor de beveiliging van het paleis.’ legde ik uit.

‘Koffie, meneer Dijkstra?’ vroeg meneer Vanlessen hoffelijk.

‘Ja, graag.’ knikte meneer Dijkstra. Meneer Vanlessen maakte een lichte buiging en wandelde de hal in. ‘Koning Christiaan, weet u al hoe wij Jake kunnen vinden?’

‘Daar hoop ik deze namiddag antwoord op te krijgen.’ zuchtte ik zenuwachtig. Ik keek naar meneer Dijkstra, die aan zijn blik te zien, niet goed wist wat ik bedoelde.

‘Koning Christiaan, het spijt me dat ik u stoor, maar Marijn riep net via de walkie-talkie op dat een blonde dame zich aanmeldde aan het hek van het paleis en zei dat de koning haar verwachtte.’

‘Dat klopt, meneer Vanlessen. Wacht dan nog even met de koffie te halen en roep op dat Marijn haar binnenlaat.’ stemde ik toe.

‘Sorry dat ik het zeg, Koning Christiaan, maar ze vernoemde geen naam. Is dat nu niet gevaarlijk om iemand willekeurig binnen te laten?’ panikeerde meneer Dijkstra enigszins.

‘Deze keer niet. Ik weet wie het is.’ knikte ik hoopvol.

‘Hoe bedoelt u? Ik kan even niet volgen.’

‘Ik liet gisteren een tekst plaatsen op de voorpagina van de krant van vandaag.’ begon ik uit te leggen.

‘U bedoelt die vreemde tekst? Die kwam van u? Ik snapte er niets van.’ stotterde meneer Dijkstra vol ongeloof.

‘Het was ook de bedoeling dat niemand het zou snappen. Er is maar één iemand die de tekst zou begrijpen, tenminste als ze dezelfde gave heeft als haar broer.’ knipoogde ik naar hem.

‘Ik zal de deur even openen, meneer.’ zei meneer Vanlessen behulpzaam, terwijl hij naar de voordeur wandelde en ze opende. Er stond nog niemand buiten voor de deur, dus besloten we om samen naar buiten te treden en te wachten. In de verte zag ik de blonde dame verschijnen. Ze keek argwanend naar ons, maar kwam toch onze richting uit. Het duurde even voor ze bij ons was, aangezien het terrein immens groot is, maar met zelfverzekerde treden kwam ze aangewandeld.

‘Hallo.’ was alles dat ze zei.

‘Welkom, Eefje. Bedankt dat je wou langskomen.’ knikte ik vriendelijk.

‘Ik las je berichtje in de krant.’ zei Eefje achterdochtig. ‘Ik begrijp niet waarom jullie mijn hulp nu wel opeens willen.’

‘Wacht even. Jij las het berichtje in de krant? En je begreep de tekst?’ vroeg meneer Dijkstra verwonderd.

‘Zo moeilijk was het niet. Het ging niet om de tekst zelf, maar er zat een verborgen boodschap in. Het ging telkens afwisselend om de laatste en vervolgens de eerste letters van de woorden. Ik toon het u.’ zei Eefje, terwijl zij het krantenknipsel liet zien met haar aantekeningen op.

De eekhoorn trof jagers ultieme kloof

Zo maakte pap Astrids schommel

Een haai strompelde tropisch uit praal

*Plots won Olivier verdedigend in zang
Kathleens auto nam Kenji normaal vandaag
Cowboy Noah rende taai Serena tegemoet
In toga arriveerde Stijn*

Eefje, kom paleis. Hulp nodig. Koning Christiaan

‘Ik begrijp nog steeds niet dat je die nietszeggende tekst begreep.’ zei meneer Dijkstra verbaasd tegen Eefje.

‘Als ze over dezelfde gaven als haar broer beschikte, wist ik dat zij het wel zag.’ lachte ik geniepig. ‘Eefje, bedankt om te komen. Er is een noodsituatie. Als u mij even wil volgen. We zetten ons even in de woonkamer.’

Zowel Eefje als meneer Dijkstra – die nog steeds vol ongeloof naar Eefje keek – volgden ze mij naar de woonkamer. Ik deed teken naar Eefje dat zij zich mocht zetten waar ze wou. Zij was tenslotte onze gast.

‘Koning Christiaan, ...’ begon Eefje verbaasd.

‘Zeg maar Christiaan. Je bent tenslotte mijn schoonzus en ik hecht weinig belang aan titels.’ verbeterde ik haar.

‘Christiaan, waarom vroeg je mijn hulp? Ik dacht dat jullie tegen mij waren.’ vroeg Eefje nog steeds argwanend, terwijl ze zich neerzette.

‘Jij weet dat je familie bent van Jake?’ vroeg ik teruggetrokken.

‘Ja ... Ik kwam het te weten toen ik mijn adoptiedossier natrok een paar jaren geleden. Eerst was ik kwaad. Ik werd verbannen als ongewenst kind en Jake werd verwelkomd, maar zoals ik het nadien begreep van Max, wist Jake hier zelf niets van. Klopt dat?’

‘Jake niet alleen. Jullie moeder Magda wist dat ze een tweeling verwachtte destijds, maar aan haar vertelden ze dat het meisje stierf tijdens de geboorte. Wat zij niet wist, was dat Jakes vader Jesse de adoptie regelde.’ legde ik voorzichtig uit.

‘Dus ... Ik was ongewenst door hem?’ stotterde Eefje bedroefd. ‘Ik wil daar nu even niet over praten, als je het niet erg vindt. Mijn verleden is nog steeds pijnlijk om aan herinnerd te worden. Waarom deed je de oproep in de krant? Waarom wil je nu opeens mijn hulp wel? En waar is Jake?’

‘Daarom deed ik een oproep in de krant, Eefje. We hebben een vermoeden dat Jake is overgenomen door een geest. Jake heeft dezelfde gaven als jij, dat wil